

Kirke-Concert

til Fordeel for

det Chorvaldsenske Museum

i Frue-Kirke,

den 8de Mai 1839.

Kjøbenhavn.

Trykt i P. N. Jørgensens Bogtrykkeri.

Judhold:

I.

- 1) Første Allegro, af Mozarts C dur Symphonie.
- 2) Sanctus, componeret firtenstemmig (for fire forskellige Chor) af Benevoli.
- 3) Slutnings-Fugaen, af ovennævnte Symphonie.

II.

Cantate, af L. Thaarup, componeret af Weyse.

Sanctus.

Sanctus Dominus Deus Zebaoth!

Pleni sunt coeli et terra gloria Tua.

Osanna in excelsis! —

Dona nobis pacem!

Hellig er Herren Gud Zebaoth!

Himle og Jord ere fulde af Din Herlighed.

Hosanna i det Høieste! —

Giv os Fred!

C a n t a t e.

Du troner i en evig Straalepragt,
Ravnløse Bæsen, uden Byrd og Ende!
O Wiisdoms Dyb, ugrændselige Magt!
Dig Adams Børn blot af Din Godhed kjende!
I Andagts høie Jubler bryde ud
De ved Din Søn forløste Myriader.
Din Magt, Din Wiisdom kalde vi: vor Gud!
Din grændseløse Kjærlighed: vor Fader!

Utalte Stjernehære

Paa Rattens Himmel juble Dig til Ere
I deres Harmoniers Hvirvelklang.
Men alle Kloders Harmonier,
Men alle Engles Himmelmelodier
Udtømme ei Din Kjærlighed i Sang!

Du vil: en Solekreds oprinder;
Du vil: en Solekreds forsvinder;
Din Almagt skaber, hvad Din Wiisdom bød.
Bed Dig Afkabningen bestaaer og falder;
Af Livet Døden Du fremkalder,
Og Liv af Død. —

Du Jorden med Dit Vinterflør bedækker,
Og Tausshed ruger paa dens Lig.
Din Almagts Lande Baaren vækker,
Og Livets Hære prise Dig.
I klar, letkruset Bølge Bækken slyder;
Dig Blomsterengen Virak yder,
Dens Offer mod Din Trone hæver sig.

Orkaners Krigsbasun i Mulmet klinger;
Den vilde Bølge skummende sig svinger,
Og styrter brølende mod bratte Fjeld.
Høimælet Jorden skralder, Lynet knitrer,
Og Alt, hvad lever, zitterer.
Gud! Du gaaer frem paa Veirets Vinger,
Du styrer dem til Held.

Du Skyer sammenkalder
At dryppe Regn i Furens Skjød;
Husvalende den sagte falder,
Og Haabet smiler Frugtbarhed og Brød.
I milde Draaber Solen speiler sig;
Med fjedret Sanger sig forene
Sædspiren, Skovens lysgrønne Grene;
Med sagte Susen de velsigne Dig.

Naar Solen glad og skyfri daler,
Naar Aftenpurpur Vesten maler,
I Tak til Dig vi bryde ud.

Naar Ostens Morgenstraaler smile,
Naturen vaagner glad af qvægsom Hvile,
Dg haabende lovpriiser Dig, o Gud! —

Den sølvgraae Olding ved Din Sol sig fryder.
Hans Land opløfter sig fra Gravens Bred.
Med Baarens Sang hans Røst samlyder
I Gjenfkin, Fader, af Din Herlighed!

Den favre Møe med Blomsterkrone,
Lig nyfødt Rose, knæler for Din Trone
I Andagts tillidsfulde Bøn:
Lad mig Dit Billeds Præg i Keenhed bære!
Min Gud, Du dannede Din Jord saa skjøn,
Hvor skjøn maa ei mit Haab, Din Himmel, være!

Hvor første rene Favnetag
Samknytter Kjerlig Samfunds Kjæde,
Du skuer ned med Velbehag,
Befsigner den med Haabets Glæde.

Dit Forsyn vaager, naar ved Moders Bryst
Den Førstefødte sorgfri hviler;
Du deler Moderglæden, naar den smiler;
Din Lovsang er dens første glade Røst.

Du kjerlig seer den muntre Hob
Med Baarens Krands se sig at krone,
Harmonisk lyde deres Fryderaab
Med Seraphshymnen for Din Trone. —

Lovpriser alle Livets Aldre Gud!
Kneklæler i Hans Forgaard, og tilbeder!
Utkjærlige! Dit Faderbud
uddeler Livets Sorger, Livets Glæder!
Du pryder som en Brud Din unge Vaar,
Du kroner med Befsignelse Dit Aar.
Din Søn Du Sandheds Lys bød tænde,
At alle Jordens Slægter Dig maae kjende.
Indvie os her til Evighedens Vaar,
Naar Sol og Jord forgaaer!
Halleluja!